

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 03638

AF DER ZUNIKER ZAYT

Chane Levin

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

0-657-03638-2

9780657036386T.PS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

אינהאלט

3	ערשט א רעגן . . . . .
4	ווילדע . . . . .
6	האָס ענטז . . . . .
8	ווילדע אים מאַיע . . . . .
14	סוב נעסט . . . . .
16	א מיכעלע . . . . .
18	פונגעלעך . . . . .
20	ניט אים . . . . .
24	לויפארטאנע . . . . .
27	ווילדע — נאסער . . . . .
31	ויטער מי . . . . .

אער־אָפּלאַן מיט פּליגל,
א ליאלקע מיט א וויגל,
פּלייערס, פּאַרבו און פּאַפּיר
אַן א שיר און אַן א שיר;
א העזל האלט א מערעלע,
א ליאלקע האלט א בערעלע,
און דער בער בא זיכ אינ שויס
האלט אן עפל רויט און גרויס.
און בא יעדן זייט פון קויש,
קוקן פענדעלעך ארויס.

מייע־מאַינקע מאריאנע
ברענגט די קוישעלעך פונזואנען,
פון דער מאמען, פון א מומען,
איר געבורטאָג איז געקומען?
ענטפערט מייעלע: — פונדאָרטן,
ס'איז פון אונדזער קינדער־גאָרטן,
ס'איז דאָרט פּאַסטישעווען געווען,
יעדן קינד האָט ער געזען,
יעדן קעפעלע געגלעט,
מיט יעדן קלייניקן גערעדט:
— וואקס, מיין קינד, געזונט מיר זיי,
אינ דיין לאנד איז ערשטער מיין!

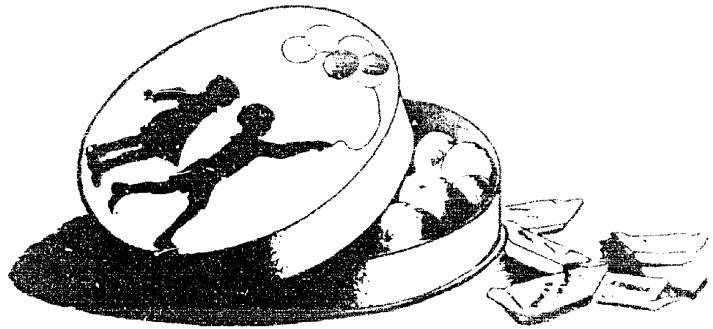
ו־טֵעַר מִיִּי

מִיִּיע־מֵאִינְקֵעַ מֵאֵרִיאַנֵעַ
נֵעַמֵט פֿונַ קִינְדֵער־גֵאַרְטֵנַ שפּאַנֵעַנַ,
מִיט צוויי קוִישלֵעֵכַ שֵיִינִינְקֵעַ,
קֵאַלִירְטֵעַ קוִישלֵעֵכַ, קֵלִיִינִינְקֵעַ.

וואָס איז דאָרטֵנַ נִיט פֿאַראַנַ:
אַנ אַוּטאָ אַונַ אַ דִיוואַנַ,

— נײַן, נײַן, נײַן,
נײַן, נײַן, נײַן,
פּרויט פאַרקײכט מיר
אינ די צײַן!

— וואָס־זשע, וויליע, ווילסטו פאַרט?
זאָג־זשע מיר, מיין לעבן.
— וואָס דו ווילסט,
מיר איז אלצאיינס,
אבי זאָלסט
צוקער געבן.

— וועל איך געבן דיר א גלאַז
גוטע, קאלטע מילכ.
— ניינ, ניינ, ניינ,
ניינ, ניינ, ניינ,
פונ קאלטע טוט מיר וויי די ציינ!

— וואָס־זשע, וויליע, ווילסטו פאָרט?
זאָג־זשע מיר, מיין לעבנ!
— וואָס דו ווילסט, מיר איז אלצאיינס,
אבי זאָלסט עפעס געבן.
איך וויל דאָך עסן, מומע עטיע,
כ׳האָב דאָך שוין געבעטן.
— וועל איך געבן דיר א פאָר,
נאָך הייסינקע קאָטלעטן.
— ניינ, ניינ, ניינ,
ניינ, ניינ, ניינ,
פונ הייסן טוט מיר וויי די ציינ!

— וואָס־זשע, וויליע, ווילסטו פאָרט?
זאָג־זשע מיר, מיין לעבנ!
— וואָס דו ווילסט, מיר איז אלצאיינס,
אבי זאָלסט עפעס געבן.
אז איך וויל עסן, מומע עטיע,
בינ איך דאָך א גוטער?
— וועל איך געבן דיר א פרישע
בולקעלע מיט פוטער!

וויליע נאשער

— וואָס־זשע, וויליע, ווילסטו פאַרט?
וואָג־זשע מיר, מיינ לעבנ!
— וואָס דו ווילסט, מיר איז אלצאיינס,
אבי זאָלסט עפעס געבן.
איך וויל דאָך עסן, מומע עטיע,
עסן זייער וויל איך.

נו, פארוואָס זשע מייעלע,
זאָג, פארוואָס, מאריאנעלע,
נו, זאָג זשע מיר, דיין זיידן,
פארוואָס ווילסטו ניט ריידן?

— ניט פארוואָס, אזוי!

אכ דו שלעכטע מיידעלע,
אינעם בלויען קליידעלע.
זע, ווי אלע קינדער
באטראכטן דיכ מיט ווונדער,
און די קאצ אפילע
וויל מיט דיר ניט שפילן!

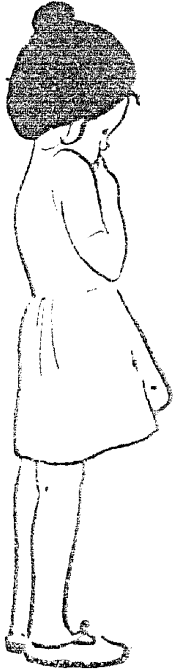

מײַמאריאנע פרויגעזע,
מײַמאריאנע מיידעלע,
אינ א ווייסנ היטעלע,
אינ א פלויענ קליידעלע,
עפּשער ווילסטו מערעלעכ,
עפּעלעכ אונ קערעלעכ?

— גיב אהער!

איצטער זאָג מיר, מיידעלע,
אינעם פלויענ קליידעלע,
געפּעלנ דיר די מערעלעכ,
די עפּעלעכ אונ קערעלעכ?
כװעל ניט זאָגנ!

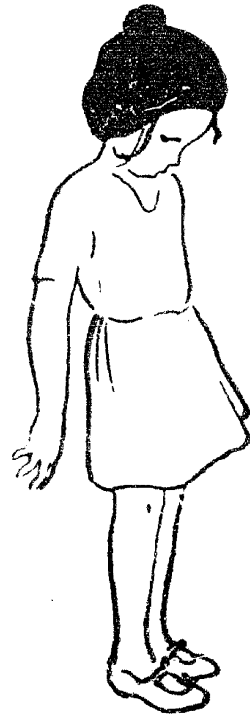
מײַמאַריאַנע

מײַמאַריאַנע פּרויגעזע,
מײַמאַריאַנע מיידעלע,
אינ א וויסנ היטעלע,
אינ א פלויענ קליידעלע.
וואָס שווינגסטו אלץ אינ ווינקל,
דו האָסט דענ ניט קיין צינגל?

— כװעל ניט זאָגנ!

מײַמאַריאַנע קליינינקע,
מײַמאַריאַנע קווייטעלע,
ביסט דאָך אזא ווילינקע,
אזא גוטינק מיידעלע.
פאַרוואָס ווילסטו ניט ריידן,
צוגאסט ביסט דאָך באַמ זיידן!

— ניט פאַרוואָס, אזוי!

איז שולדיק, פארשטייט זיך,
ניט איך, נאָר מיין פענ.
אז דיק איז דאָס הענטל,
די פענ - מיט אַ שפיץ,
און דער טינטער איז פול,
נו, איז טוט עס אַ שפּריצ!
איז שולדיק די פענ,
וואָס שפּריצט און וואָס פּיקט,
און די העפט, וואָס זי דרייט זיך
נאָר הינט און צוריק!
וואָס זשע וואָגט מען אפּ מיר,
אז איך האלט זיך ניט רייני;
מע טשעפעט זיך פאַשעט,
ווייל איך בין נאָך קלייני!

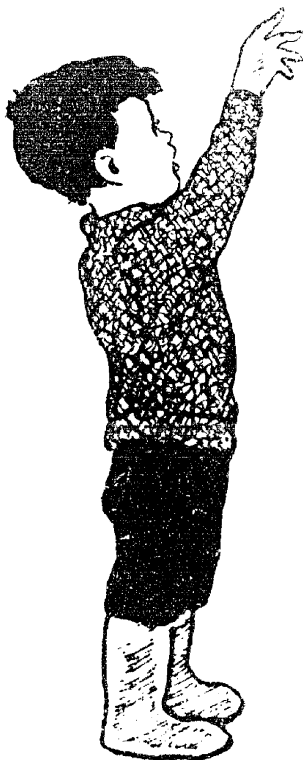
אוי, טאקע דעם בוך
האָב איך דאָרטן געלייענט,
בעשאַס כ'האָב מיט פראַשעק
גערייניקט די צייַן.

דערנאָך אימ פארגעסן
אפ אייַן רעגע, קאָן זייַן,
נעמט ער און ווארפט זיך
אינ וואנע ארייַן!
אז איך בין נישט שולדיק,
דעם שולדיקן זוכט,
כ'האָב ליב גאָר מיין העפט,
מיין העפט און מיין בוך.

אינ צייַטונגען וויקל איך
אינזעט מיין העפט,
נאָר שטענדיק אינ טעלער
מיין העפטעלע טרעפט.
און וואָס נאָר איך עס,
פארווילט זיך אימ אויך.
קריכט ער צום הערינג,
און קריכט ער אינ יויך;
פארשטייט זיך, אינ פלעקן
ווערט גלייך דאָס פאפיר,
נאָר איך בין דען שולדיק,
וואָס האָט מען צו מיר!

און דאָס, וואָס אינ טינט
איז מיין אַנצוג געווען,

איך וויל אינעם קלאס
 זאל איך זיין פריגאדיר,
 יעדער א ביישפיל
 זאל נעמען פון מיר.
 אָבער די ביכער צעלויפן זיך פאַרט,
 יעדערער זוכט זיך א בעסערן אָרט.
 איך זוכ אונ איך זוכ,
 איך זוכ אונ איך זוכ,
 וווּהיט איז שוין ווידער
 פארשוונדן מיין בוך?

אונ פלוצלינג פון קיך
 די מאמע קומט אָן,
 איך דער האנט, איך דער הויכ
 האלט א בוך, ווי א פאָן.
 אונ פונעם ביכל א שטראַמעלע פליסט,
 דער מאמען איך ארבל א שטראַמעלע גיסט.
 קוק איך זיך איינעט,
 דערקען איך דאָס בוך,
 ס'איז טאקע דאָך יענער,
 אָט דער, וואָס איך זוכ.

זאָגט מיר די מאמע:—איך וואנע, איך קיך,
 אָט דאָרטן, איך וואסער געלעגן דיין בוך!

ניט איכ!

אז איכ בין ניט שולדיק,
דעם שולדיקן זוכט!
כ'האָפּ ליב גאָר מיין העפט,
מיין העפט און מיין בוכ.
איכ וויל מייןע זאכנ
זאָלן ציכטיקע זיין.
דער לערער זאָל לויבן
און זאָגן מיר: „פיין“!

— אָנאָ, אָנאָ, גייט ער!
זאָגט דער פינגער דריטער:
— אָנאָ, אָנאָ, פליט ער!
זאָגט דער פינגער פערטער:
— גלייכ אהער פארקערט ער! -
זאָגט דאָס פינפטע פינגערל:
— כאָטש איך בין א יונגערער,
איך פויג זיך איין אפיסעלע,
דעם האָן כאפ פאר דעם פיסעלע.

אלע, אלע פינגערלעך
העלפן צו מיין יינגעלע,
נאָר שרייט דאָס האַנדל: קו-קו-דיק!
לויפן פינגערלעך צוריק,
פונעם גרויסן ביוג קליינעם
אין פויסטל טוליען זיך אינאיינעם.

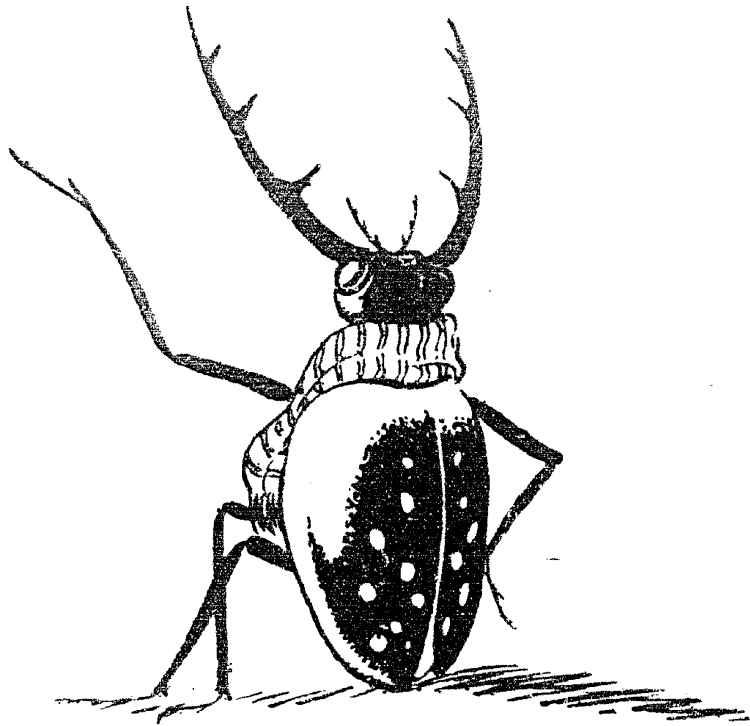
וויינט מיין זון, מיין מאָנעלע:
— ניט געכאפט דאָס האַנעלע,
איך בין א שלעכטער יינגעלע,
מיך פאָלגן ניט די פינגערלעך.
— ניין, מיין פלאפל-צינגעלע,
דו ביסט א גאָלדן יינגעלע,
נאָר די הענטלעך שיינינקע
פארמאָגן פינגער קליינינקע.

פינגערלעך

פאר אן א גרינער גארטן,
א האַנעלע וווינט דאָרטן.
לויפט מיין זון, מיין מאָנעלע,
כאפּן וויל דאָס האַנעלע.
צעשטעלט ער ביידע הענטעלעך,
אנטלויפט פּונ אים דאָס הענדעלע,
צעשפּרייט ער אלע פינגערלעך,
לויפט דאָס האַנדל פּלינקער נאָך.
זאָגט דער פינגער גרויסער:
— לאָז נאָר מיך ארויסעט!
ווּיזט דער פינגער צווייטער:

אויב פאמ עסן שטיק מע מאכט,
קומט דער זשוק אהער פארנאכט,
מיט א פרויגעז אונ א זשומ,
זאגט ער אָן: — איכ קומ, איכ קומ!
זש... אָט בין איכ, אָטאָ, האָפּ!
אפּן בריק ער פאלט אראָפּ,
אונ קוקט די פוילע קינדער אויס,
נאָכדעם פליט אין גאס ארויס.
אונ וועגן קינדער פוילע
דערציילט ער זשוקעס ווילע.
זינען פוילע דאָ אסאכ,
זשומט דער זשוק א גאנצע נאכט.

א מייסעלע

מיר זיינען דאָך די בויער,
בויען מיר אַ מויער,
ניט צו קליינ און ניט צו גרויס,
פאר אַ זשוק וועט זייַן דאָס הויז...
דער זשוק האָט הערנער עכטע
און שטראַפּט די קינדער שלעכטע.
גייט מען ניט פארקעמטע,
אפ די הערנער נעמט ער,

און שיטוט דאָס טוי פון צווייגעלע,
אינ גרינעם גראָז א קלאַפּ. —
קוקן שוואַרצע אייגעלעך
פון דאָרט, פונדאנען זעט מען ניט,
ווי זינען זיי די קינקעלעך,
ווער האָט זיי געכאַפט?

מיט די אויגן שפּיגעלעך
א שינן אין אלע ווינקעלעך,
און נאָכדעם ערשט פארמעסט
זי זיך

ארום, אראָפּ אין וועג.
א פאָך מיט פיידע פליגעלעך,
און גלייב מיט קאָפּ אין
נעסטעלע,
און שטעקט פון נעסטל
טונקעלן
איינ שטיקעלע פון עק.

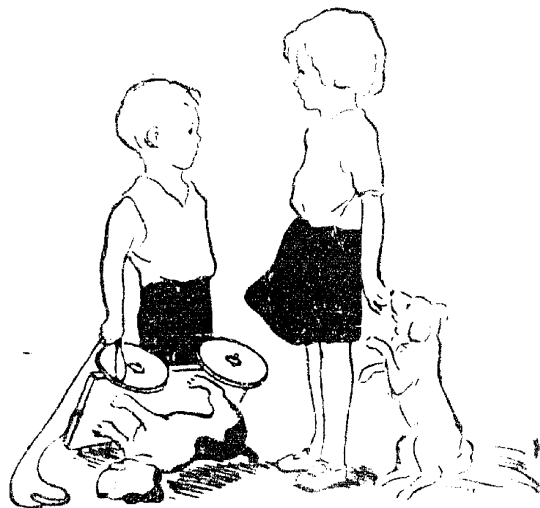
פֿון נעסט

פונעם נעסטל-וויגעלע
א קוק מיט שווארצן אויגעלע,
דערנאָכ דאָס שווארצע קעפעלע
א דריי אהער, אהינ—
און פלוצימ ביידע פליגעלעך
גיט א הויב דאָס פייגעלע,
און אפן בוימ מיט עפעלעך
זי צוויטשערט שטיל און דינ...

טרעפט דאָס פיצל-פייגעלע,
א טשעפע טוט א בלעטעלע,

וואָס איז דאָ פּריילעכ?
ער קאָן דאָך נישט האַווקען,
מע וואַלגערט אים אומעט
איז ליגט ער און ליגט;
און קאָן גאַרנישט לויפן,
און שטוב קאָן נישט היטן,
מע דארף אים נאָר שלעפּן
נאָך זיך אפּ א שטריק!

און דו זאָלסט נישט וויינען,
געפּעלט דיר מיין בומסל?
איז וועט אָט דער בומסל
אונדו ביידעמענס זיין!
ביסט דאָך מיין כאַווער,
איז וועט אונדזער בומסל
אביסל זיין מייןער,
און אביסל זיין דייןס!

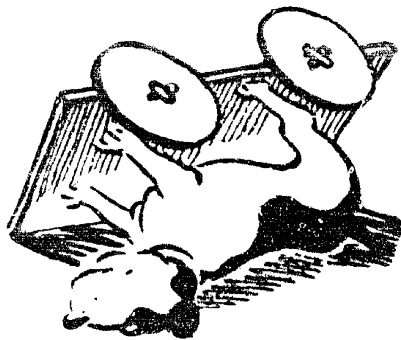
נאָר בומס גיט א וואָרפ זיכ:
 — האוו, האוו, ס'איז א ליגנ!
 ווער שרעקט זיכ פאר ציגנ,
 פאר הערנער אונ באָרד,

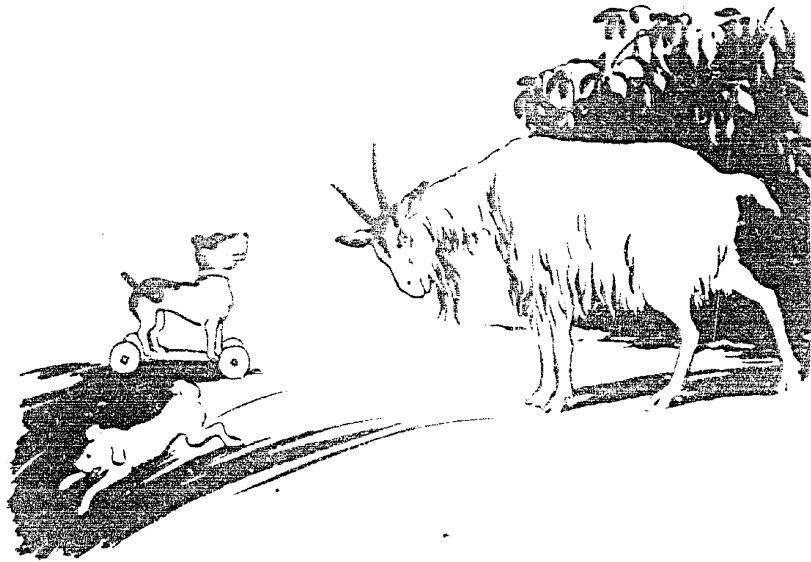
אונ די ציג הויבט אָן לויפן
 אונ זי כאפט מיט די הערנער,
 גאָר וויליענקעס הינטל,
 וואָס שטייט אפ איינ אָרט.
 צעכליפעט זיכ וויליע:

— איכ וויל ניט,
 איכ דארפ ניט,

ווי איז ער מיין הינטל,
 ווי איז ער אצינד?

זאָגט מאיע-מאריאנע:
 — נו, וויליענקע — וויליע,
 צו וואָס דארפסטו האָבן
 צוקלוימערשט א הונט.

נאָר ציג גיט א קער גאָר
 די שפיציקע הערנער,
 מיטן פאָרד גיט א טרייסל:
 -- טרעט אָפּ דעם אָרט!
 אונ בומסל דערשרעקט זיך,
 נאָר ניט פאר די הערנער,
 אונ ניט פאר איר טופען --
 עס שרעקט אים די פאָרד!

אונ וויליענקעס הינטל
 מיט גלעזערנע אויגן,
 ער שטייט זיך, ער קוקט זיך
 מיט רויקן בליק.
 זאָגט וויליע:
 -- אהא! דיין הינטל,
 ער טויג ניט,
 מײַנער א דרייסטער,
 אונ דינס טאקע ניט!

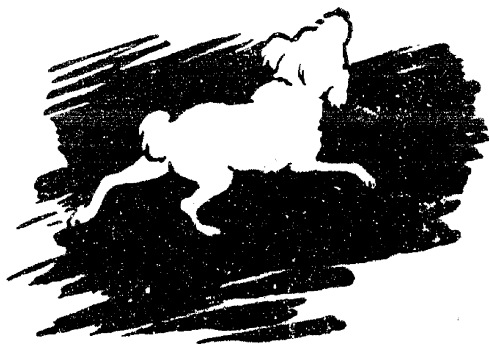
אונ גלייב פאר די הויזלעך,
אונ גלייב פאר די שיכלעך:
— דעם הינט גיב ארויסעט,

גיסט אָפּעט צי ניינ!
זאָגט מאיע־מאריאנע:
— מיין בומס איז אזא מיין
פאר קיינעם, פאר קיינעם
ער שרעקט זיכ ניט,
הער!

ניט נאָר פאר יינגלעך,
אפילע פאר בערנ,
לע פאר זשוקעס
ער שרעקט זיכ ניט מער.

אונ פלוצלינג פון טויער,
פון נאָענטן הויפל,
א ציגעלע שיינע
גייט וואזשנע אונ בראון.

זאָגט פומסעלע העפלעך:
— גוט מאָרגן אייך, שכינע!
— גוט מאָרגן אייך, שכינע,
אפ הינטיש: — האו, האו!

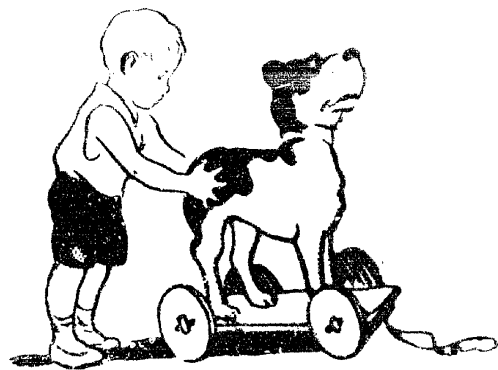
ווייליענקעס הינטל
 א גרויסער, א גרויער,
 איז וואָס, אז א גרויסער?
 ער היט ניט דאָס הויז,
 אונ קליינינקער בומסל
 אימ נעמט פארנ אויער,
 צי גאָר פאר א רעדל
 אונ ווארפט אימ ארויס.

אָט דאָס איז א בומסל!
 אז אלץ איז זיין אייסעק!
 קלאפט עמעצער אָנעט,
 קלינגט עמעצ באמ טיר,
 שפרינגט בומסעלע אונטער
 אונ האווקעט מיט כיישעק:
 — האוו, האוו — וועמען דארפט
 איר?

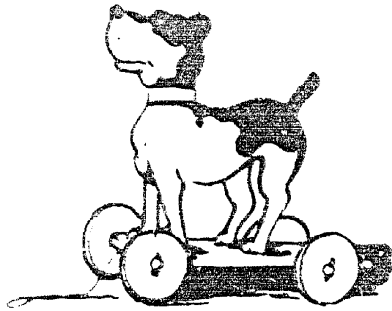
פרעגט פריער בא מיר!

אונ איינמאָל גייט וויליע
 מיט מאיענ שפאצירנ,
 אונ בומסע, פארשטייט זיכ,
 לויפט פריער פאָרויס.
 מיט איינמאָל א יונג,
 אזא מיסעסע צורע,
 בא וויליענ זיין הינטל
 פונ האנט כאפט ארויס!

אז בומסעלע קליינער,
 מיט רויטינקנ צינגל,
 ער כאפט עס דעם יינגל,
 ער כאפט מיט די ציין.

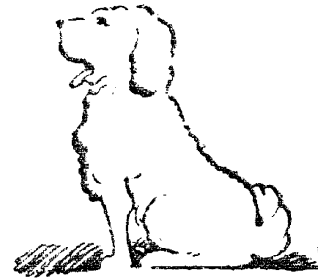

וויליע און מאיע

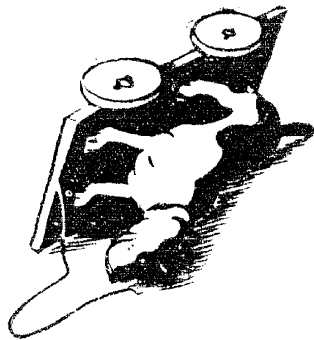

בא וויליע וויליאנען
איז א הינטל פאראנען.
אזא מינ, אפ רעדלעכ,
צו א ברעטל געפרעסט.

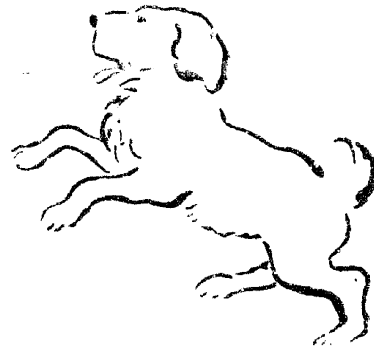
וויליענקעס הינטל
איז שטענדיק אינ ווינקל,
מע וואלגערט אימ אומעט—
איז ליגט ער און ליגט.

בא מאיע מאריאנען
איז א הינטל פאראנען,
אנ עמעסער טאקע,
וואס האוקעט און עסט.

דאס הינטל מאריאנעס,
(זיין נאמען איז בומע)
ער פליט, ווי א ווינטל
אהינ און צוריק...

אוי, וואָס טוט דאָס הינדעלע —
אינ וואסער שטופט דעם קאָפּ,
דאָס קעפל און דאָס העלדזעלע —
וואָס וועט איצטער זיין?
מער ניטאָ קיין הינדעלע,
אינ טייכ זי פאלט אריין!
לאכט די מאמע: — זונעלע,
אכ, דו קליינער זון,
א אינדיק, צי א גענדזעלע —
אלץ איז דיר א הונ.
דאָס איז דען א הינדעלע?
א ענטל איז עס, קוק!
זעסט אינ דינע הייטעלעכ
די פינגערלעכ פארוקט.
האַב פאר איר קיין מוידע ניט,
אַן שווימט זי שוין צום ברעג,
טרייסלט אָפּ די פליגעלעכ
און גייט זיכ מיט איר וועג.

דאָס ענטל

— אָט א קלוגע הינדעלע,
קלוג אזוי אונ שיינ!
ריכטיק, מאמע טייערע,
דו זעסט, זי שווימט אליין.
שווימט אליין אונ שרעקט זיך ניט,
אונ שטעלט זיך גאָר ניט אָפּ,

שארט ער שניי, אונ שארט אונ שארט.
ווערנ אימ די הענטלעכ הארט,
אונ יעדער פינגערל איז שווער,
שטייפ אונ רויטער פונ א מער.
ווישט ער שטיל די אויגלעכ אויס,
קייקלט זיכ א טרער ארויס.

שרייט די מאמע:
— זייער שיינ,
איכ האָב געזאָגט
ס'וועט זיין געוויינ,
איכ האָב געזאָגט א קאלטער טאָג,
איכ האָב געזאָגט
מע דארפ ניט גיין!

כליפּעט וויליע: אוי-אוי-אוי,
כ'וויינ ניט, ס'לאכ איכ גאָר אזוי!
וויליע איז א קאצ, צי וואָס?
ווינטער מוז דאָכ זיין א פראָסט!

ווילייע

די קאצ האָט מוירע פאר א פראַכט,
ווארעמט זיך די קאצ אינ ווינקל.
נאָר ווילייע איז א קאצ, צי וואָס?
ווילייע איז דאָך גאָר א יינגל!

וויליענ שרעקט ניט אָפּ די קעלט,
וויליע זעט דעם שניי אונ קוועלט,
אונ ער גיט די טיר א שטופ,
בלויבט די קאצ אליינ אינ שטוב.

וויליע גייט אינ גאס ארויס
אונ ער מאכט פונ שניי א הויז.
אונ ער גיט דעם שניי א קער,
ווערט פונ שניי א ווייסער בער:
אָט אזוי די גרויס אונ הויכ,
מיט א קאָפּ אונ מיט א בויכ,
אָבער וויפל דארפ מענ פיס,
ווייסט ניט וויליע אפּ געוויסט!
עפשער צוויי, אונ עפשער פיר,
אונ טאָמער דארפ מענ אָנ א שיר?
ס'איז דאָך ניט קיין פראַסטער בער,
ס'איז א ווייסער, דארפ מענ מער!

ערעוו א רעגנ

ווער וועט זאגן מיר אצינד,
וואס וועט זיין דאָ שפעטער?
צי א רעגנ מיט א ווינט,
צי א גוטער וועטער?
קיינער וויסט ניט? איי־איי־איי!
הויבט נאָר אופ די אויגן!
הערט זיך איין אינ צווישטשערן
און קוקט ווי ס'פליען פויגל.
פליען פויגל הויכ און ווייט—
אינ סאָד מיר קענען זיצן,
די פויגל פילן פאר דער צייט
דעם דונער און די בליצן;
און אויב זיי פליען נידעריק
נאָענט בא די וועגן,
גייען מיר צוריק אהיים—
עס קלייבט זיך אפ א רעגן.

צייכענונגען פון קינסטלער וו. ניעווסקי
פאראנטוואָרטלעכער רעדאקטער אי. גרינזויד
טעכאָנאָמירער יא. אָלמאן
קאָרקטער נ. ראכליס

Одобрліт № 1405. Уповноваж. Головліту № 3307. Зам. № 909. Тираж 3000. Формат паперу
72 x 94 мм. 2 друк. арк. 1,1 авт. арк. Здано на виробництво 23-XI 35 р. Підписано до друку
23-XII 35 р. Чергове видання № 184.

Друкарня ім. Леніна, Одеса, Пушкінська № 18.

17/4-51
אגודת זונ'קער
פארשטימל - פארשטימל

כאנע לעווין

אפ דער זונ'קער זייט

און זונ'קער פארשטימל

קינדער-פארלאג באמ צ.ק. ל.ק.יו.פ.א.ו.

ארעס

1936

כארקאוו

א מחנה אין נאמען פון

מנחם ברוך חיים פישמאן

כאנע לעווין

אפ דער

זוניקער זימ

קינדער-פארלאג
ני. י. קו. פ. א. ג.

13/4381